

02 — Pored parka

Kolači sa marihuanom savršeni su za gledanje filmova. Trip koji nude nije tako eksplozivan kao pušenje, ali je istovremeno mnogo potentniji i mnogo vas, u nedostatku bolje reči, sjebe. Međutim, mogu mnogo ozbiljnije da sjebu, što sam imao priliku da saznam.

* * *

Jedne večeri, zajedno sa ekipom, napravili smo kolače po standardnom receptu — usitnjenu gandžu, zajedno sa margarinom, kuvati na pari da bi THC napustio biljku i sjedinio se sa masnoćom. Magični margarin potom iskoristiti da se naprave obični čokoladni kolači. Čim smo ih izvadili iz rerne, strpali smo ih u sebe i počeli da gledamo “Gospodar prstenova”, sva tri filma, zajedno sa dodatnim scenama. Deset sati, mnogo grickalica i cerekanja kasnije, samo sam još ja bio budan, dok je ostatak džonjao. U glavi su mi se vrtele najrazličitije stvari, i sve su bile jako fascinantne. Razmišljao sam kako bih trebalo da pustim bradu poput one koju je imao Gimli, i kako bih trebalo da manje vremena provodim gledajući drogiran filmove i nađem devojkicu nalik na Liv Tajler. Jasno, sve to mi je bilo užasno smešno, i kikota sam se za sebe dok se špica vrtela na TV ekranu. Nisam se javio drugarima, već sam se obukao i pošao kući, nadajući se da mi keva nije budna i da ću izbeći razgovor u kom se trudim da delujem normalno.

Ulica je bila pusta i ledena, nimalo neobično za januar i četiri ujutro. Počeo sam da koračam, i polako da uviđam da mi više stvari nisu tako smešne. Sa moje leve strane nalazio se Železnički park, a sa desne komunističke zgrade Parijskih komuna. Park je imao lošu reputaciju; PK su imale još goru.

Više mi ništa nije bilo smešno, a senke drveća počele da titraju.

Odjednom, neki dizel se pojavio u uličici pored koje sam prolazio.

— Hej — viknuo je, slomljenim, pijanim glasom. — Hej bre!

Nisam se zaustavio, već sam produžio, malo brže. Senke drveća su sada kuljale u parku, i mnoge mi ličile na iskežene face orkova iz filma koji sam gledao.

— Stani bre! — čuo sam, a zvuk nekoliko pari patika, verovatno airmaks, tapkao je iza mene.

Srce mi je ludački kucalo, osećao sam da dišem sve pliće.

Morao sam da pogledam preko ramena.

Tamo, možda dvadesetak metara od mene, nalazila se grupa mladića u crnim trenerkama. Bilo ih je petorica ili šestorica, bili su ćelavi i ludi od besa. Izgledali su kao da se deru i reže, ali ništa nisam čuo. Pokazivali su ka meni.

Zacvileo sam i počeo da trčim.

Želeo sam samo da stignem do međugradske autobuske stanice.

Tamo je bilo ljudi, taksista, policije, tamo je bio spas.

Misli su mi se mutile.

U daljini, video sam zgradu prema kojoj sam jurio. Verovao sam da ću umreti od straha samo ukoliko se ponovo okrenem. A sve vreme, jebene senke u parku nisu prestajale da se pretapaju poput nafte koja ključa.

Pretrčao sam put ne gledajući saobraćaj.

Stanica je bila na dohvat ruke, tako blizu da sam gotovo mogao da namirišem izduvne gasove i bajate sendviče.

Očešao sam drvo, i u sledećem koraku, novo drvo nalazilo se ispred mog lica, koje nije bilo tu trenutak ranije. Podigao sam pogled.

Nije bilo u pitanju drvo, već ork, duplo veći od mene. Odmah sam čvrsto zatvorio oči. Mirisao je na blato, trulež i mnogo gore stvari. Osetio sam pritisak šake na ramenu. Zacvileo sam ponovo, samo mnogo glasnije.

— Matori!

— Ej, matori!

Trgnuo sam se.

— Nemojte me pojesti! — proderao sam se i šapnuo u isto vreme.

— Smiri se brate. Zaspao si.

Nisam mogao da se povratim. I dalje sam bio u gajbi drugara, sedeo ispred televizora, a na ekranu je stajala slika DVD menija iz “Gospodara”. Nisam shvatao šta se dešava.

Ekipa mi se smejala.

— Ala si se natripovao, ju, ju, ju.

— Ne bi trebalo toliko džidže da stavljamo, ovaj je totalno prs'o!

Dok su oni umirali od smeha ja sam polako počeo da se vraćam u stvarnost. Nije bilo dizela-navijača, ni orkova. Sve je to bio san pod marihuanom.

Ubrzo su me izbacili iz gajbe, jer su morali sutra rano da krenu na faks. Ulica je bila ledena i potpuno pusta. Bilo je tri ujutro, i nigde nije bilo nikoga. Napravio sam nekoliko koraka u pravcu kuće, a potom zastao.

Vratio sam se u hodnik zgrade, pozvao taksi i čekao unutra sve dok se vozilo nije pojavilo.